

Efterår 2014: Sydfrankrig

Via Sisteron til Roquebrune ved Côte d'Azur (2)

Vi fortsætter mod syd, i første omgang skal det blive et par nætter i Sisteron, "Porten til Provence". Vi fravælger den berømt-berygtede Napoleonsrute N85, den er på vores kort markeret med for mange fæle stiplinger, hvilket betyder "vanskelig rute". Det ville sandsynligvis være ensbetydende med sneglefart og en lang hæle af utålmodige franske bilister bag os. En tanke, vi ikke bryder os om, hverken af hensyn til os selv eller vores medtrafikanter. Af samme grund vælger vi derfor den mindre udfordrende strækning via D1075, der skulle ligeledes byde på store landskabsmæssige oplevelser. Det viser sig at holde stik.

Bougainvillea. Indbegrebet af sydlandsk stemning.

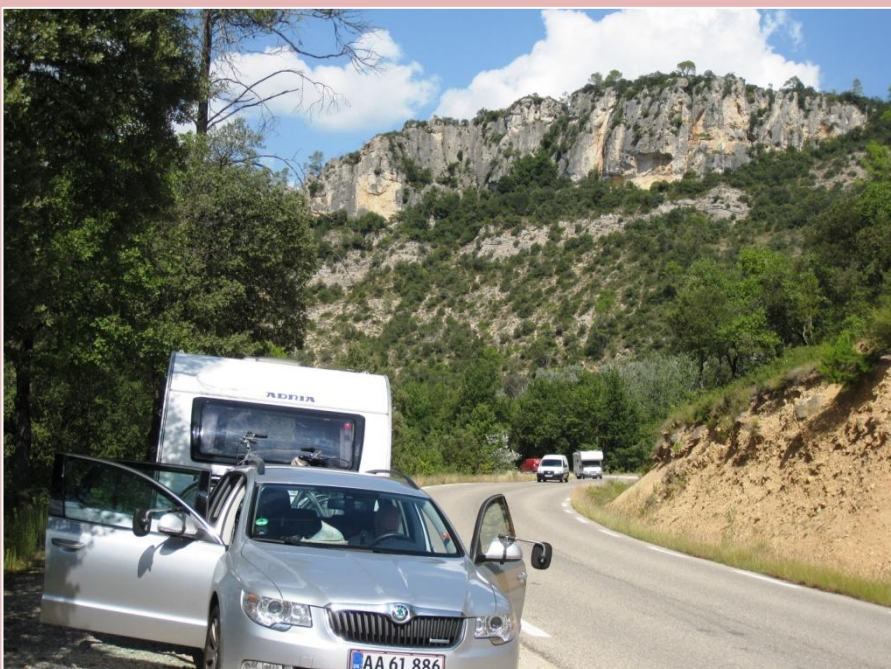
Søndag, 7. september 2014

Vi er på vej igen. Dagen er ellers præget af flere *tekniske turbulenser* (vil jeg kalde det) - heldigvis ikke noget alvorligt, men alligevel. Den første udfordring er, at vejen fra Annecy ud til motorvejen er lukket pga. vejarbejde, og inden vi ser os om, bevæger vi os op ad halvstjele og et-sporede serpentiner i retning mod højderne. Hjælp, det er ikke det, der er meningen! Gert, der kører, småbånder. Ingen mulighed for at vende om heller. Derfor snegler vi forsigtigt afsted i håb om ingen modkørende, mens det fyger omkring os med de efterhånden velkendte, helt vilde Tour-de-France aspiranter på deres racercykler. Efter en halv times tid med tungen lige i munden dukker det forløsende motorvejsskilt op, og ikke længe efter går det støt og roligt derud ad.

Desuden har højre camping-sidespejls holder fået en revne, der gør det tvivlsomt, om den holder turen ud. Ikke godt, fordi vi selvfølgelig ikke har noget reservespejl med. Det næste er, at Gert ved betalingsanlægget kører for langt ud mod venstre for at kunne nå automaten med *le ticket* bedre (vi mangler *pølsetangen!*). Det gør, at

campingvognen sidder fast med venstre bagerste hjørne, uden at den rokker sig. Med lidt manøvreren frem og tilbage slipper vi løs, og heldigvis er der ikke noget at se på vognen, hastigheden var mindre end skridt-tempo. Så misser vi en frakørsel, dvs. vi kører ned ad den forkerte rampe. Her kommer de utallige franske rundkørsler os til undsætning, vi tager bare den nærmeste og vender således elegant tilbage til det rigtige spor.

Det mest ærgerlige er imidlertid, at vi glemmer at få vores trappetrin med os igen, efter vi har holdt ind til frokostpause (*se foto*). Øv.

Til alt held har vi et til, noget mindre godt nok og derfor fin som fodskammel til mig, men det får nu altså sin oprindelige funktion som trappetrin tilbage.

Ellers forløber turen problemløst. Landskabet og vejret er fantastisk smukke, og jo nærmere vi kommer Sisteron, jo højere bliver temperaturen. Den er til sidst oppe på hele 30 grader i skyggen, og sveden hagler af os, da vi efter ankomsten på campingpladsen installerer os i stegende sol. Vi har fundet os en fin plads med en strategisk lille skyggeplatan i det ene hjørne. Bag hækken ses der nogle mobilhomes, men de er tilsyneladende ubeboet. Troede vi. Nu her, klokken 21.30, er vi de passive deltagere i et livligt snakkende, fransk middagsselskab på terrassen bagved. Sådan føles det i hvert fald. De kom sent hjem, fordelt på 3-4 store SUV-biler. Hvis vi er heldige, går de snart i seng.

Sisteron, campingpladsen Des Prés Hauts, plads nr. 141. Vi er krøbet i skyggen af platan-træet.

Campingpladsen er en municipal og virker meget tiltalende. Der er gratis internet fra receptionsbygningen. Det slukkes der for om natten, erfarer vi. Og i øvrigt er det værd at bemærke, at der på den anden side af floden Durance, tæt på campingpladsen, ligger et

kæmpestort kemiværk: SAMOFI. Ved indcheckningen fik vi udleveret en evakueringsplan med forholdsregler i det tilfælde, at der skulle ske et udslip. Betyggende, ik' oss'..?!

Vi bliver her også i morgen, tror vi nok. Byen regnes som "porten til Povençe" og skulle ifølge min rejsebog være et besøg værd.

Mandag, 8. september 2014

Til at begynde med gråvej, i løbet af formiddagen - som vi tilbragte udenfor i vores "have" - mere og mere sol med kraftigt stigende temperaturer.

Omkring 11.30 tiden svinger vi os op på vores cykler på vej ind til byen. Det tager ca. 10 minutter, så er man dér, hvor *la vieille ville* starter. Sisteron er en by, hvis gamle bydel er rendyrket middelalder-stemning. Den er malerisk klistret op ad en klippe. Der skal forceres stejle og smalle, krogede gadestrøg, der består af trapper, overhæng af stenbuer og udhæng, og det kræver godt med kondi. Så det bliver en noget stakåndet opstigning til byens største attraktion: Citadellet.

Her parkerer vi vores cykler. Floden er Durance. Bag ved os, som en fæstning, ligger den gamle bydel. Man skal op ad nogle trapper for at få adgang til den.

På vej op til citadellet.

Den knejser uindtageligt oppe over byen i flere niveauer og er meget spændende at gå rundt i (6 Euro pr. person); herfra, halvvejs oppe i himlen, kan man kigge frit ud over byen, der ligger langt, langt nede.

*Oppe! Der er meget langt ned (eller op), det kan mærkes i bentøjet.
Overfor er der et ejendommeligt, kæmpe klippeparti, der er ligesom skåret i skiver, som læner sig op ad hinanden.*

Nede igen spiser vi frokost; det skulle være en let salat men er et skinkeorgie med nogle salatblade og et par grøntsager. Himlen ser efterhånden temmelig tordenvejsagtigt ud, og

lige så snart vi har sat os under restaurantens markise, begynder det først at dryppe og siden at styrte ned, så folk flygter i læ og rømmer deres pladser uden for markisen. Regnen er forbi efter 20 minutter, og solen bryder atter frem.

Hjem på cykel, afsted igen i bil for at finde Super U og handle lidt ind. Temperaturen er efterhånden klatret op på 29 lumre grader, og vi sidder igen under vores parasol-platantræ. På et tidspunkt trasker Gert afsted med sin computer under armen for at prøve lykken med at komme på internettet (det lykkedes ikke i går), og da han bliver væk længe gætter jeg på, at det lykkedes denne gang. Så tager også jeg min computer og holder ham med selskab for lige at checke mails og se på vejruddsigten. Den ser også god ud længere sydpå, hvor vi skal bryde op til i morgen. I retning mod Gap, altså nord for os, skulle det blive tordenvejrt aften.

Og det holder tilsyneladende stik. Efter mørkets frembrud diverteres vi med et fyrværkeri af grandiose lynafledninger, der illuminerer den nordlige horisont i hele dens bredde. Heldigvis i god afstand til os, vi sidder trygt under markisen og nyder den lune aften, med franskmændenes dæmpede pludren bag hækken.

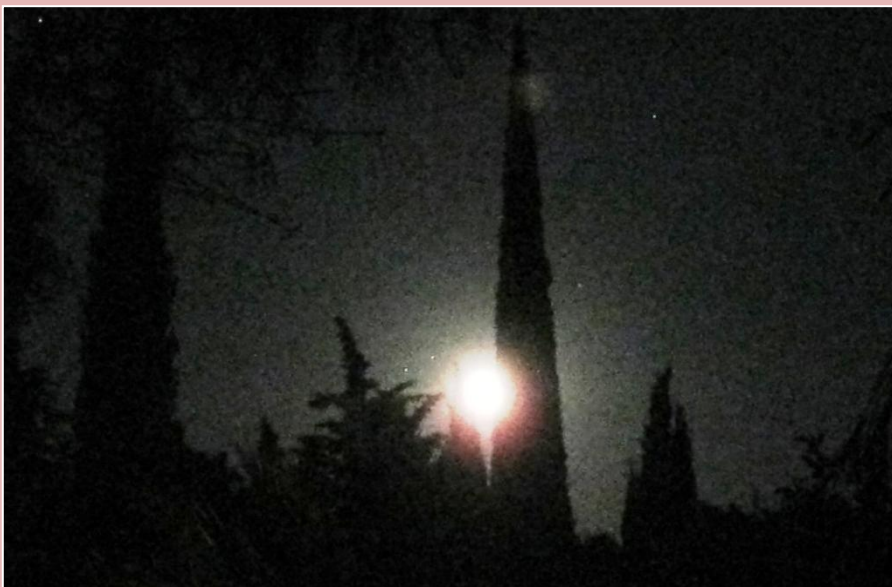
Senere, efter vi er gået ind, starter et veritabelt skybrud og tromler vildt på campingvognens tag, så det lyder som det rene ragnarok.

Tirsdag, 9. september 2014

Morgenen er diset og luften fugtig-klam. Mens vi sidder over vores morgenkaffe udenfor letter disen, og det tegner til at blive en god, varm dag. Ved 11-tiden kommer vi afsted mod *le Midi* og campingpladsen *Les pêcheurs* (ACSI) i Roquebrune-sur-Argens. Det ligger i nærheden af badebyen Fréjus nede ved middelhavet. Først bliver det motorvej, så landevej med mange snirkler og småstigninger og så motorvej igen. Alt imens temperaturen snitter de 33 grader!

Vi ankommer problemløst. Campingpladsen virker stor og noget uoverskueligt. Vi farer vildt flere gange, da vi marcherer afsted for at finde en plads blandt dem, der er til udvalg. Her er næsten fuldt belagt, utroligt. Hol-lændere dominerer, og de kan høres langvejs fra. Vi finder den mindst ringe plads af de foreslåede og installerer os i vort ansigts sved; det er drønvarmt og lummert.

Et tordenvejr trækker op, og det rumler ildevarslende bag mørke skyer. Men det forbliver bare en tom trussel; vi når at etablere os og falder til med et glas kølig vin. Det er *satans* varmt, vi klitrer af sved.

Det, der kommer begrebet "udsigt" fra vores plads nærmest: et par syllespidse cypresser og månen, der er ved at vandre op ad nattehimlen.

Hvad skal vi så i morgen? Vi kan ikke rigtig bliver venner med pladsen, vi føler her er for trangt, selv om de enkelte parceller har en rimeligt pæn størrelse. Men vi mangler udsigt! Nu må vi se. Måske vænner vi os til forholdene, der i og for sig ikke er helt så ringe endda.

Onsdag, 10. september 2014

Her er WiFi ikke gratis, til gengæld når det problemløst ned til vores plads. Det sætter vi stor pris på. Senere opdager vi, at computerskærmen har fået lutter bittesmå harpikspletter, der ikke sådan uden videre er til at fjerne.

Herligt med denne varme - lige det, vi har længtes efter. Efter at have handlet i en nærtliggende Super U på cykel (det er ikke nogen god cykelvej) og en frokost herhjemme tager vi afsted til *Fréjus*, der har en spændende romersk fortid. Vi ser katedralen, museet og resterne af en akvædukt, inden det går tilbage igen. Fréjus er ellers en køn, ægte sydfransk by, der ikke virker særligt turistet. For at opleve strandliv og selveste Côte d'Azur skal man sikkert ned til Fréjus Port, en ny bydel, med strand og det hele. Da varmen tapper os for energi

vil vi hellere tilbage og flade ud. Hjemme bliver det til et par glas vin og ellers ingenting. Vores gigantiske autocamper-nabo, der kom i formiddags, flytter igen 2 parceller væk fra os. Nu har vi ingen naboer hverken til den ene eller den anden side. Det er helt ok.

Hvilepause på torvet i Fréjus.

Gadestrøg bag springvandet. Th: De sparsomme rester af et romersk akvædukt, der i sin tid forsynede Fréjus med drikkevand. Man kan jo ikke påstå, at der er meget tilbage. Der findes også resterne af et nu restaureret romersk amfiteater, som vi dog kun kører forbi. Ej heller kigger vi på området, hvor der i 1959 brast en dæmning.

Torsdag, 11. september 2014

Hvor tiden dog spæner afsted. Snart er september halvvejs forbi. Ak ja. Nå. Det fantastisk gode vejr fortsætter, selv om det heldigvis ikke helt er SÅ varmt længere. Bare omkring de behagelige 25-27 grader.

Idag går turen ind til Roquebrune, til fods. Det tager ikke mange minutter, så er man ved byens begyndelse. Vi nyder at gå rundt. Den er meget "middelhavsagtigt" - jeg får associationer til italienske byer.

Over denne gamle bro bag ved campingpladsen går det op til byen Roquebrune. Th: Typisk gadestrøg. Nederst: lidt lokalkolorit.

Rocher de Roquebrune: klippemassivet, der er byens vartegn og sammenlignes med Ayers Rock i Australien.

Hjemme igen sidder vi udenfor og læser og nyder. Senere madlavning og spising. Gert er lige vendt tilbage fra opvasken. Bag ved os har vi fået nye (hollandske - sig noget nyt) naboer, et yngre par i større telt. I det hele taget ser man flere folk i telt end tidligere. Til den anden side er der stadig en tom parcel. Gerne for vores skyld!

Vi er ved at falde til, selv om pladsen måske ikke er vores yndlingsret. Der er skyggefuldt: vi er omgivet af pinier, eukalyptus, laurbær, robinier, nerier, med blik mod sylespidse cypresser. Meget sydlandsk. Normalt søger jeg jo solen, nu synes jeg, det er helt fint med lidt halv- til helskygge. Ellers er det for varmt.

Fredag, 12. september 2014

Startede lidt overskyet, ender med fuld sol og 26 grader.

Idag tager vi bilen til Esterel-massivet og vandrer op til Pic d'Ours. Flot udsigt ned mod Middelhavet og Cannes. På vejen hjem langs kysten møder vi masser af trafik og tonsvis af rundkørsler. Dejligt at være hjemme ved campingvognen igen og i fred og ro sidde og falde ned + lave mad på mit udekøkken: grøntsagskarry. Det smager godt.

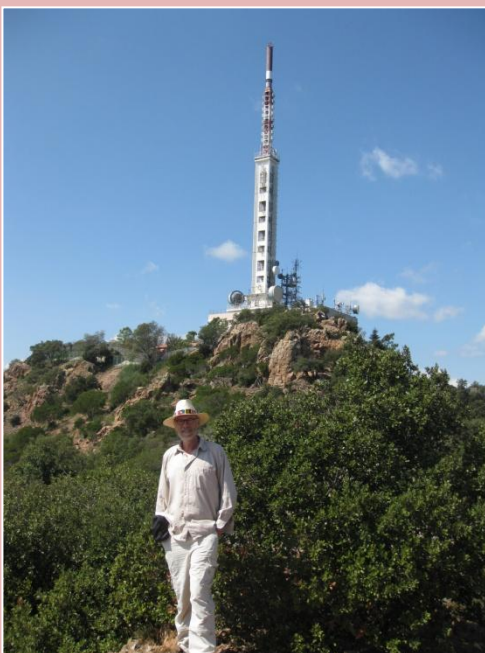

Forrygende udsigt med Cannes i baggrunden. Den del af Middelhavet kaldes Côte d'Azur, og når man ser havets farve kan man godt forstå, hvor navnet kommer fra. Regionen her hører ind under den administrative betegnelse PACA: Provence, Alpes og Côte d'Azur.

Et knoldet område lidt væk fra stien er et passende frokoststed. Havet glimter i baggrunden. Bakkerne er del af Esterel-massivet.

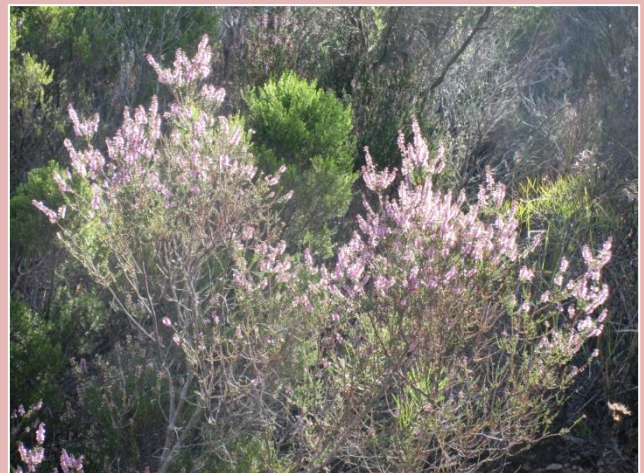

Rødbrune klipper, krat, pinier. Middelhavslandskab, der vækker minder om filmen "Kilden i Provence" med dens evige kamp om vandet.

Tættere kan vi ikke komme på Pic d'Ours, som er det højeste punkt på omkring 500 m i Esterel-massivet. Et eller andet radioanlæg har indtaget toppen, afspærret af trådhegn.

Th.: Nærbillede af vegetationen. Det er tydeligt varmekrævende og tørketålende planter.

Lørdag, 14. september 2014

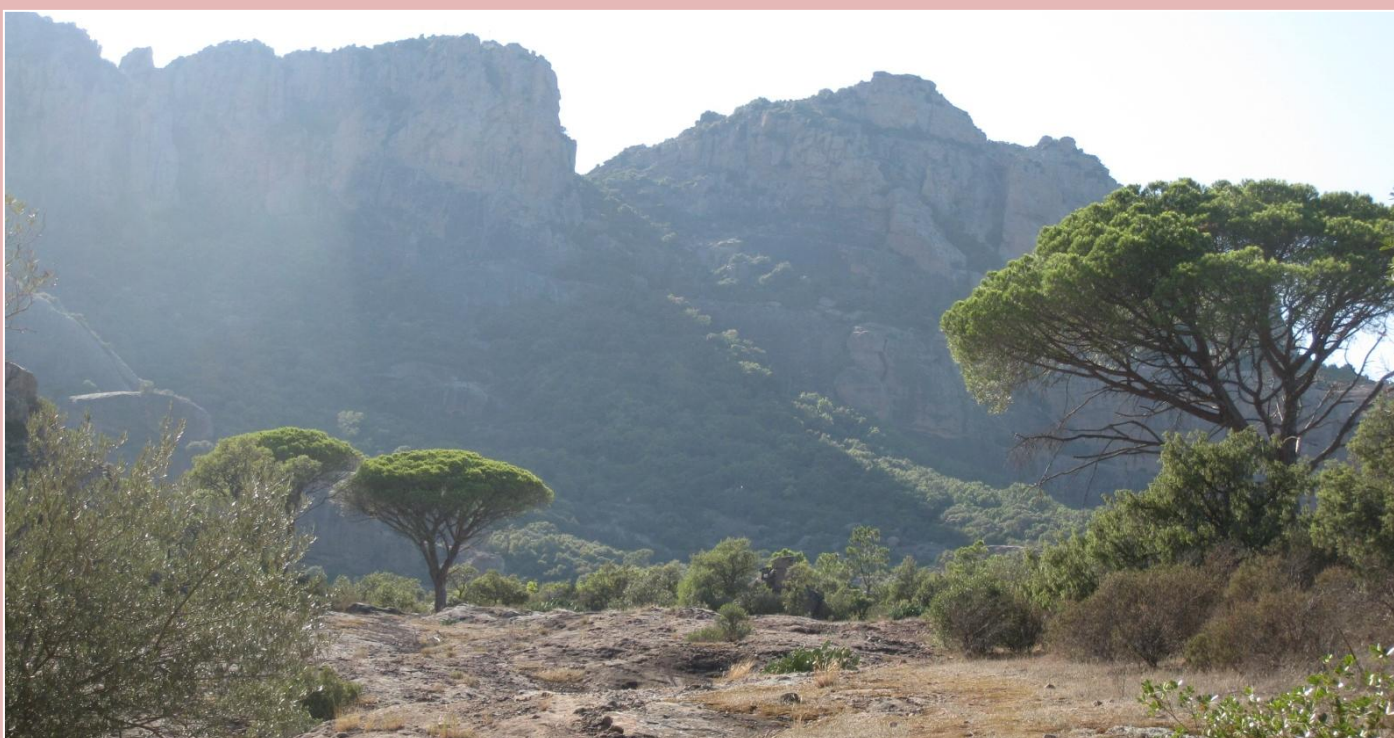
Sommeren bliver bare ved - det er så skønt, så skønt. I formiddags en tur op/ind til Roquebrune, et opslag fortæller, at der i weekenden er middelaldermarked og middelalderoptog, som vi møder på vejen. Det er en performance med måske 100 deltagere, klædt ud efter alle kunstens regler og ledsaget af musikanter med en slags sækkepibe og trommer. Det virker fuldstændig autentisk; selv det spedalske med deres skræller mangler ikke, og de ser vel nok frygtindgydende ud. Vi går lidt rundt igen i byen, køber lidt ind hos Proxi og så hjem igen til frokost og dase i skyggen.

Kl. 16 starter vi på en 16 km lang cykeltur rundt om Rocher de Roquebrune, et spektakulært, solitært klippe-massiv, byens vartegn. Det sammenlignes efter sigende med Ayers Rock. Den meget smukke tur tager os 2 timer, fotoapparatet bliver rødglødende, så mange flotte motiver er der.

Cykelturen er fantastisk flot men også krævende. Flere gange er vi nødt til at trække cyklen, fordi vejen er for stejl.

Rocher de Roquebrune. Vi bliver inspireret til turen af den fine folder med forslag til udflugter i omegnen, vi fik udleveret i receptionen ved ankomsten. Den starter få hundrede meter fra campingpladsen.

Klokken 20 bevæger vi os igen ind/op til byen, standser dog ved "middelaldermarkedet" ved det gamle kapel lige inden byen starter. Her er der rejst en hel lille teltby, hvor der falbydes alkens ting og sager, mere eller mindre relateret til emnet middelalder. Alle arrangørerne er klædt ud i middelalderdragter. Vi er kommet for at se et annonceret fakkeloptog. Det tager imidlertid tid med at organisere sig, og da det ikke ser ud til at der sker noget foreløbigt fortsætter vi ind til byen. Her indsnuser vi igen den helt særegne stemning, der er endnu mere magisk i

gadelygternes skær. Da vi er på vej hjem igen møder vi så endelig fakkeltøget, som vi lader flanere forbi, mens vi sidder på en klippekold i vejsiden, der er opvarmet af dagens sol.

Resten af hjemvejen foregår i bælgravende mørke. Også på campingpladsen er de fleste af lygterne gået ud, så vi et kort øjeblik frygter, at strømmen er gået igen - lige som i formiddags.

Søndag, 14. september 2014

Det bliver en lang og stille formiddag, hvor vi sidder vi i skyggen foran campingvognen og læser hhv. studerer ACSI og ADAC campingbøgerne med henblik på at finde ud af, hvorhen vi skal flytte os næste gang. Vi vil afsted i morgen, men vi har opgivet Italien pga. foruroligende bulletiner om meget ustabilt vejr. Godt nok bliver vejret iflg. vejrudsigten også her noget mere ustadigt, dog skulle temperaturen forblive relativt høj.

Efter frokosten kører vi mod St. Aygulf, hvor der – inden man når så langt - skal være en lille naturpark i forbindelse med Argens-flodens delta. Naturreservatet er en slags "urskov" med en befæstet sti og informationstavler om vegetation og fauna hen til et "observatoire", et træhus, hvor man gennem slidser i trævæggene kan iagttage området med indsøerne, som Argens-floden har dannet. Her skulle der kunne observeres mange slags fugle, bl. a. flamingoer. Dem ser vi da også to af. En planche oplyser, at der er mest fugleaktivitet fra maj til juli, så den tid er forbi.

Igen går det over plankebelagte stier gennem "urskoven" .

Observationsskuret med sprækker i øjenhøjde til børn og voksne.

Argens-deltaet.

De to små, hvide prikker i vandet er flamingoer

Mere delta-landskab. Det er fredet og forment adgang. Man kan kun observere på afstand. Der er mest fugleaktivitet om sommeren.

Hjemme har vi fået nye naboer, så den ledige plads er ikke ledig længere. De er – *surprise* – hollændere, dog af den stille slags, lader det til. Solen har flyttet sig i den uge, vi har været her, og danner andre skyggemønstre, så vi faktisk har fået lidt mere eftermiddagssol. Den står ikke så højt længere og skinner nu nedenunder og gennem nogle huller i løvhænet. Det er fint i forhold til hermetisk skygge og i forhold til, at det ikke er 30 grader i skyggen længere; kun 25 med nogen blæst.

Men nu vil vi gerne videre. Vi er helt overrasket over, at vi alligevel har været her i en uges tid, stik imod vores oprindelige planer. Det ser ud til, at vi ikke er de eneste med flytteplaner, der er pakke-sammen-aktivitet både her og der. Stadigvæk er der dog mange mennesker på campingpladsen - september er måneden, hvor de ældre campister overtager pladserne efter børnefamilierne, der rejser ud om sommeren. Mon her er lige så mange mennesker om foråret?

Efter aftensmaden pakker jeg markisen ned, mens Gert ordner opvasken. Det bliver meget hurtigt mørkt efterhånden, men det er stadig lunt. Alle vinduerne og døren er åbnet (med myggenet for), og derfor kan man også tydeligt høre de hollandske campister bag ved hækken, der hæmningsløst fører højlydte samtaler. Nå, i morgen er vi væk. I øvrigt undrer vi os over, at vi næsten ikke har mødt danske landsmænd.

Turen fortsætter [her](#)

Eng-vegetation på vej ud til Argens-deltaet